

stilles til Raadighed, saaledes at Kommunen faktisk er hemmet i sine Dispositioner og ikke ved, naar den for Alvor tør tage fat.

Naa, jeg finder det i al Almindelighed mærkeligt, at man ikke i det høje Folketing har kunnet formaa Flertallet og Regeringen til at strække sig videre i denne Sag. Netop under den Forhandling, som fandt Sted i dette Ting ved Finanslovens første Behandling, og hvor den højtærede Konseilspræsident fremkom med de før nævnte Bemærkninger, erkendte han selv, at „desværre var Forholdet jo det, at Arbejdsløshedskasserne traadte ud i Livet i en uheldig Stund, nemlig da vi stod ved Nedgangen. Derfor var de vel ikke i Stand til at vokse sig tilstrækkelig stærke til at opsamle Reservefond osv., og derfor staa de forholdsvis svagt og vanskeligt overfor den uhyre Opgave, som nu pludselig er bleven lagt paa dem“. Naar Regeringens Chef erkender dette, og man er vidende om, hvor trykkede de Kommuner ere i økonomisk Henseende, som i særlig Grad hjemses af Arbejdsløsheden, saa er det for mig et ganske overordentlig tarveligt Udbytte, der indtil dette Øjeblik foreligger, i Særdeleshed naar man ser det i Forbindelse med de Krav, der stilles til Rigsdagen om at raade Bod paa andre Ulykker, der ere overgaaede vort Land — jeg nævner blot i denne Forbindelse Regeringens Forslag vedrørende Den sjællandske Bondestands Sparekasse. Den Gruppe, jeg tilhører, har været med til at sige, at vi ville raade Bod paa disse Ulykker, men jeg erkender, at det vel i nogen Grad var i Forventning om, at man fra Regeringsmagts Side saa ogsaa vilde være lydhør overfor de Krav, der kom fra det Samfundslag, som var endnu daarligere stillet. Det, der skete med Den sjællandske Bondestands Sparekasse, er foreløbig ikke det, at Folk ere blevne kastede ud af deres Erhverv. De have mistet nogle Sparepenge, men de have Føden i Dag, som de havde den i Gaar, og som de formentlig ogsaa ville have den i Morgen. Men anderledes er det med den Situation, der har været paa Arbejdsmarkedet i det forløbne Aar, og samtidig ere vi os klart bevidste, at Billedet desværre neppe vil skifte synderligt i det kommende Aar. Derfor forekommer det mig, at man fra Regeringens og Folketingets Side har taget meget let paa denne Sag. Selvfølgelig er jeg ikke blind for, at den høje Regering ser anderledes paa disse Forhold, end vi gøre, og jeg hørte en Udtalelse, som jeg ganske vist

blev noget forundret over at høre fra Ministerbænken, om Arbejderne, der strejke om Sommeren og gaa arbejdsløse om Vinteren. En saadan Udtalelse forekommer mig at være noget for let købt under den forhaandenværende alvorlige Situation. Det, jeg ganske naturligt kunde ønske her, var at spørge den højtærede Indenrigsminister, om der ikke endnu paa dette Tidspunkt var en Mulighed for at faa stillet yderligere Midler til Raadighed for Arbejdsløshedskasserne fra Statskassens Side, saaledes at Staten tog en Del af de Byrder, som jo ellers udelukkende ville blive overførte paa Kommunerne og bidrage til at forøge disses Gæld.

Der er fra ærede Medlemmers Side, som have haft Ordet, faldet forskellige Udtalelser, som jeg dog ikke skal komme synderlig ind paa. Det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Pagh) omtalte to Forhold, som efter hans Formening ere Skyld i Misseren. Det ene var Toldloven. Det blev til Dels besvaret af det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal), som omtalte, hvor megen Nød og Elendighed der er paa de Steder, hvor de have de store Toldskranker. Jeg tror ikke, at man saadan kan skære det over een Kam, for ude paa Landet, hvor man ikke har Toldskranker, er der ogsaa megen Nød og Elendighed. Det er ogsaa et af Motiverne til, at Folk i saa stort Antal drage ind til Byerne, at de ere meget smaat stillede derude. Det er en af Betingelserne for at holde Arbejdskraften ude paa Landet, at Landboerne vænne sig til at betale en Løn, som Folk kunne leve nogenlunde menneskeligt af.

Naar saa det ærede 6te Medlem for 6te Kreds videre sagde, at Arbejderne herhjemme ere komne ind paa at stille for højspændte Krav til Arbejdsgiverne, ja, saa er det jo en Paastand, der har været fremsat, lige saa længe der har været Arbejderorganisationer herhjemme. Selvfølgelig er det altid Arbejdsgivernes Mening, at de betale for meget. Vi andre, der i særlig Grad repræsentere Arbejderne, have den modsatte Opfattelse, og hver Gang vi kunne være med til at højne Arbejdernes Kaar en Smule, mene vi at gøre et samfundsnyttigt Arbejde til Gavn ikke alene for den Stand, vi i særlig Grad repræsentere, men til Gavn for hele Erhvervslivet i vort Land.

Jørgen Berthelsen: Jeg vilde gerne gøre et Par Bemærkninger om Lovforslagets § 3, hvorefter den københavnske